

ГОД. III

ОКТОМВРИЙ 1894.

БРОЙ 10.

Насърдчителна Дума къмъ Християнски Работници.

Обезсърдението не придружава и не се противопоставя на Християнското успиене повече отколкото на свѣтското. Лоши тръви и бодили безъ друго ще изникнатъ и цвѣнатъ тъй както изникватъ и узрѣватъ скжпоцѣннитъ плодове. Онзи земледѣлецъ би ималъ твърдъ малко кредитъ на банката или на магазина, който би се двоумилъ да прѣсне съмето на ранната пролѣтъ, защото ужъ бодилитъ и други вредителни плевели щѣли да се възползуватъ отъ приготвената почва и топлото слънце. Плевелитъ ще растжтъ съ житото, но това не пречи на съянието на житото. Доброто трѣбва да се обработва и насърдчава; злото да се спира и искоренява. Това е урокътъ на природата. Като развеселяватъ пустинята и ѿ правятъ да цвѣти, чадата на видѣлината трѣбва да сж тѣй мждри както чадата на свѣта. Земледѣлецътъ знае, че почвата е мѣстото за съмето. Той знае, че слънцето ще свѣти, и че росата ще пада и дъждътъ ще вали. И той знае тѣй скжщо, че каквато и да бжде степенъта на наградата, врѣмето за жетвата ще дойде.

И всѣки Християнски работникъ знае, че човѣческото сѣрдце съ всичкитъ му наклонности къмъ зло е мѣстото за съмето, което е „Словото“, и че онѣзи дѣйствиия на божественна сила и благодать които сж тѣй необходими за духовенъ успѣхъ, както сж слънцесиянието и дъждътъ за растенпето, не ще да се възпржтъ. Това е тѣй истина въ едното

отдѣление както и въ другото, и въ двѣтъ то е работа на опитностъ, не на прѣдположение или опитъ. Често се е случавало да земе човѣкъ проста земя и да се бори съ камение и трънне, съ блатисти или пѣсечливи мѣста, и слѣдъ нѣколко години търпеливъ трудъ да излѣзе побѣдителъ. Това е истина и въ всичкитъ отдѣления на свѣтската индустрия и по-истина въ лѣтописитъ на всемирното поле на Християнското прѣдприятие. Прѣиятствията сж много, съпротивлението силно. Но Господъ е съ тѣзи които излизатъ съ храбростъта на вѣрата. Обезсърдението е пасърдчение, заповѣдъта е обѣщание, съпротивлението е сила.

Но за тѣзи, които се спиратъ отъ прѣпятствия, „които не смѣятъ да се качатъ, защото ги е страхъ да не паднатъ“, които се сѣрдятъ и гнѣвжтъ на прѣиятствия, за тѣхъ нѣма честъ нито отъ църквата нито отъ свѣта. Начинътъ да избѣгнемъ мжнотии, трудности и равнодушие е да се опълчимъ срѣщу тѣхъ.

Въ нашата опитностъ за искушение, борба, скѣрбъ, и страхъ, когато сме обрѣменени отъ отговорностъ и изнурени отъ грижа, и сме въ послѣднитъ моменти на земния животъ, Христосъ ще попроси да приемнемъ благодатьта отъ която се нуждаемъ, и най-послѣ да бждемъ приети въ слава. Благословенъ Богъ за надеждата на небето чрезъ Тогова който е живъ, да ходатайствува за насъ!

Свадби въ Норвегия.

Свадби въ Норвегия, както и другаде, привличатъ не малко внимание, и представляватъ много нови и любопитни явления. Старитъ обичаи сж въ пълна сила въ селскитъ околии, и даже и тамъ захващатъ да прѣмпуватъ. Годажтъ, който става нѣколко мѣсеци, и даже години прѣди вѣнчанieto, е нѣкакъ си формална церемония. Въобще той става въ нѣкой църковенъ празникъ, когато двойката се явяватъ прѣдъ пастирѣтъ, който ги пита, искатъ ли въ присѣтствието Божие и на прѣдстоящитъ свидѣтели да се обручатъ единъ на други. Като се даде утвърдителенъ отговоръ, двойката размѣняватъ прѣстени отъ просто злато, които прѣстени се носятъ на втория прѣстъ на лѣвата рѣка. Това се послѣдува отъ даванието и припманieto дарове. Мжжѣтъ подарява Псаломната си книга или скъпоцѣнности и дрехи, женитъ ризи и други дрехи за носение, които обручениитъ трѣбва да носи на деньтъ на свадбата.

Свадбата твърдѣ често се забавя дълго врѣме слѣдъ годажтъ. Но когато настане, тя е твърдѣ интересно събитие, при все че нѣкои отъ старитъ празденства сега се повече почитатъ съ нарушение отколкото съ пазяние. Свадбата често се пада въ Недѣленъ день. Обличанieto на невѣстата е една отъ главнитъ части на церемонията. На опрѣдѣления день сутринъта тя се завежда съ шествие въ църква отъ младоженикѣтъ и неговитъ приятели, по нѣкогашъ на конѣ. При завръщанieto въ домѣтъ на невѣстиния баща, става голѣмо угощение. Главната чѣрта въ облѣклото на невѣстата е короната. Тя се обикновенно прави отъ сръбро, но бива позлатена, и заради това има фантастически изгледъ. Тѣзи корони се пазятъ въ нѣкои околии и се даватъ на заемъ спорѣдъ както се покаже нужда. Г-жа Стонъ въ книгата си *Прѣзъ Норвегия въ м. Юний* е описала двѣ или три свадби които видѣла съ женска чевръстна и наблюдателна пълнота.

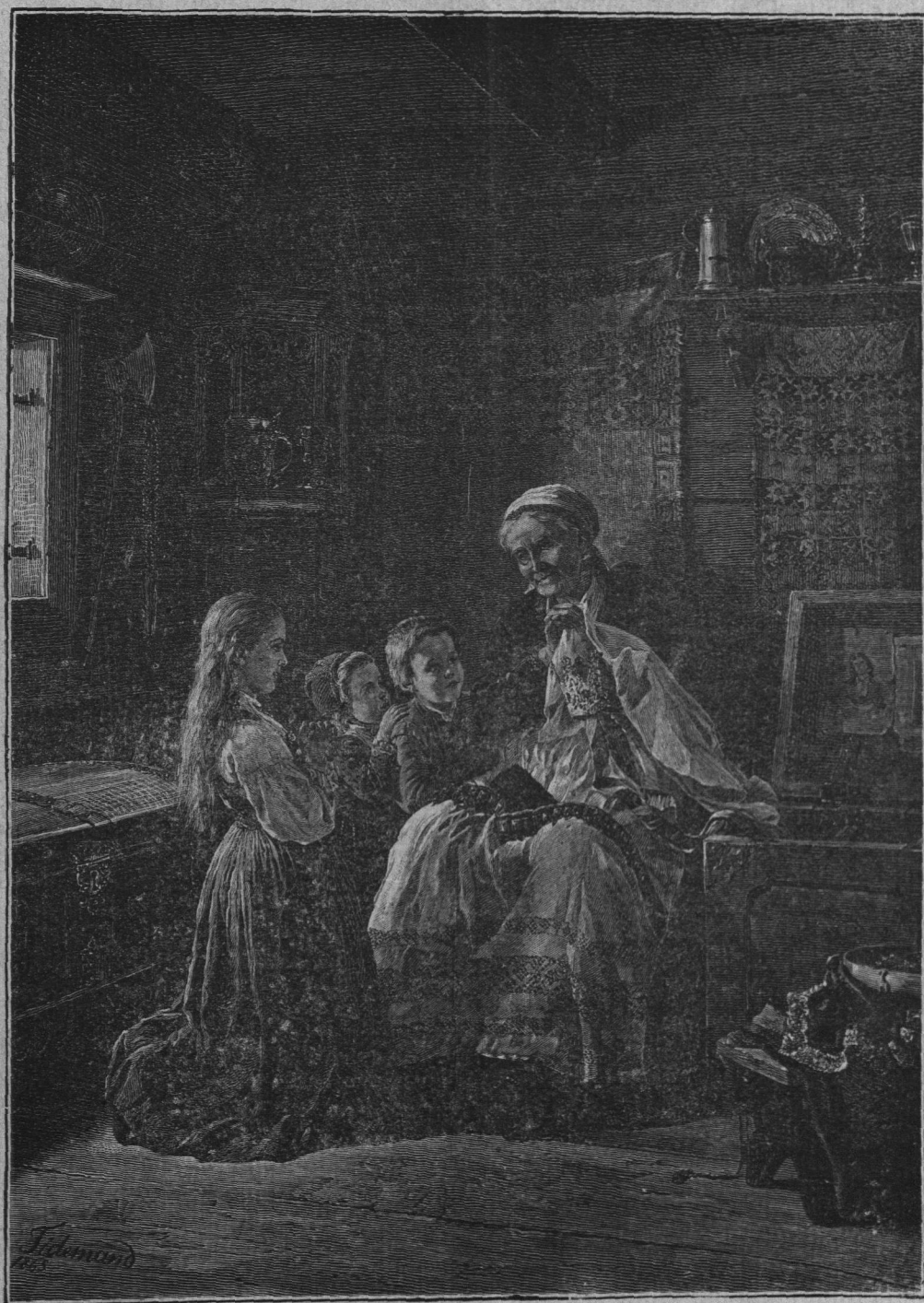
„До като стоиме посрѣдъ гоститъ“, казва тя, „чухме гласъ на музика и разпознахме виолини и флаута. Кѣмъ насъ идяха три-ма мжже, които свиряхъ бавна и май жаловита пѣснь, и задъ тѣхъ съ бавни и равно-

мѣрни стжки вървѣхъ младоженикѣтъ и невѣстата. Невѣстата бѣше съвсѣмъ просто облѣчена. Тя носѣше пълна рокля отъ черъ атласъ, набрана на всѣкъдѣ около кръстѣтъ, и дрешка отъ сжщата материя, рѣжавитъ отъ бѣла дрешка се виждахъ исподъ черната. Черна престилка съ шити крапца покриваше роклята отпърѣдъ. На главата ѝ имаше вѣнецъ отъ искусствени цвѣти отъ всѣки шаръ подъ слънцето, и който бѣше вързанъ съ двѣ шарени панделки, които се спущахъ отзадъ до кръста ѝ. Дебели обувки допълняхъ костюмѣтъ ѝ. Вѣнецѣтъ, ний се научихме, се напущалъ тамъ, дѣто хората се считатъ по-модни. Младоженикѣтъ бѣше облѣченъ съ сини дрехи и мека широка плѣстена шапка, и ми напомняваше за Английски капитанъ на рибарски корабъ, облѣченъ въ най-хубавата си прѣмъна. Младоженикѣтъ носеше простъ прѣстенъ, тѣй сжщо и невѣстата“.

Веселбитъ обикновенно траятъ три дня, и се прѣкарватъ повечето въ ѣденie, пиение и танцувание. Невѣстата въобще носи въ врѣме на увеселението вѣнчалното си облѣкло.

Другъ пжтъ Г-жа Стонъ видѣла четири свадби да се вѣнчаватъ едновременно: „Когато всичко се приготви четворицата младоженци се прѣдставихъ прѣдъ желѣзния пармаклжкъ на олтарѣтъ. Священникѣтъ тогазъ имъ говори на всички изведнѣжъ, и безъ книга; послѣ той зададе на всѣкого, като пита отъ мжжѣтъ, по единъ въпросъ, на който едно движение на устнитъ и навеждане на главата бѣше дадениитъ отговоръ. Невѣститъ бѣхъ си турили прѣстени прѣди да влѣзатъ въ църква. Слѣдъ зададениитъ и отговорени въпроси всѣка двойка коленичи съ сключени рѣцѣ, и священникѣтъ прогласи съ нѣколко думи че сж вѣнчани. Службата се свърши съ това, като коленичихъ и осемѣтъ съ наведени глави и священникѣтъ исчете едно благословение което придружи съ кръстенъ знакъ.“

„Облѣклото на невѣстата бѣше твърдѣ особено. Всѣка носѣше по една корона. Тѣзи корони сж обикновено останали отъ наслѣдство, но ако нѣма корона въ семейството на невѣстата, то тя зема една на заемъ отъ нѣкой съсѣдка. Тѣ сж отъ сръбро, но изгледѣтъ имъ съвсѣмъ се разваля, защото ги по-

Вънчалната корона на стара майка.

жълтиятъ за да изгледватъ като златни. Това несъмнено подига стойността имъ прѣдъ Норвежцитъ, тъй като среброто е много изобилно у тяхъ и не се цѣни много. Тѣзи корони бѣхж отъ четири до петъ палца високи. Една бѣше съвършено покрита съ жълта мѣдъ; другитъ три бѣхж по-ветхи и въ нѣкои мѣста показвахж сребро. Двѣ отъ тѣхъ имахж сребърни висулки, и три имахж истински или искусствени безцѣнни камъни. Косата на всяка невѣста бѣше спусната надоло по гърба ѝ. Подъ коронитъ и надъ косата имаше късчета отъ панделки около единъ ярдъ дълги и два прѣста широки. Тъ разваляхж всичкия костюмъ; тѣ бѣхж отъ разни цвѣтове, главно люлеченъ. Всичкитъ невѣсти имахж свѣтли аляни рокли набрани около кръста. Надъ роклитъ тѣ носехж шили бѣли престилки. Дръшкитъ бѣхж кѣси черни джакети, покрити отъ прѣдъ съ всякакви украшения, главно брошове отъ семейно сребро, които изгледвахж като брони. Бѣли кѣрпи довършвахж украшението на шпята. Всяка невѣста носеше отъ три до петъ поша въ ржката си.“

Радостнитъ човѣчески чувствования въ свръска съ годявки и вѣнчавки се проявяватъ тъй силно въ Норвегия, както и въ други части на свѣта. Поезния, романтика и народна наука (фолклоръ) се трупатъ около тази велика обратна точка на два живота.

Конференциитъ по Съединението на Источнитъ Църкви.

Заемаме слѣдующитъ интересни свѣдения, отъ Италианския религиозенъ вѣстникъ L' Evangelista:

На 13-й, 14-й и 19-й миналий мѣсець се държахж въ Ватикана конференции, подъ прѣдсѣдателството на Папата, касателно съединението на Источнитъ Църкви, именно, Арменската, Халдейската, Маронитската, Мелхитската и Сирийската. които всички се управляватъ отъ свои патриарси, и които Леонъ XIII. се старае да приведе въ нѣдрата на Латинската Църква, което значи да ги подчини на себе си, и то чрезъ споразумѣние съ самитъ тѣзи патриарси. Този опитъ, впрочемъ, не е нѣщо ново. Който не е изгубилъ памятьта си, помни несъмнено опита на

Пия IX. въ 1848 год. и опитъ въ 1869 год. при павечерието на Ватиканския Съборъ. Но и послѣднитъ конференции не сж излѣзли по-успѣшни за Ватикана.

На тѣхъ присѣдствовахж само двамата патриарси Антиохийски, именно Сирийскитъ, Монсиньоръ Беннамъ Бенни, и Мелхитскитъ, Монсиньоръ Юссефъ, и Монсиньоръ Хуйекъ, делегатъ, прѣдставляющъ Маронитския Патриархъ, които всички въ сжщностъ съвсѣмъ малко различаватъ отъ Католицитъ. Другитъ Католически патриарси отъ Истокъ не сж присѣдствували, именно Халдейскитъ и Арменскитъ, Монсиньоръ Азариянъ, който се принудилъ да спре трѣгванието си отъ Цариградъ, защото не успѣлъ да земе позволение отъ Турското Правительство. Арменската Църква е най-распространената на Истокъ църква и обема около два милиона привърженици, а Халдейцитъ сж отъ петдесетъ до сто хиляди, Мелхититъ 50 хиляди, а Сирийцитъ може би още по малко.

Религията на Истокъ се стождества съ народността и даже замѣстюва послѣдната, защото патриарситъ сж граждански началници, припознати като такива отъ Правителството на разнитъ Християнски народности.

Работата на конференциитъ съ патриарситъ не е имала друга цѣль освѣнъ да приготви по-сгодни сръдѣтва за постепенното по постоянно придобиване обращанието на источнитъ схизматици—духовенството и народа—въ Католическото единство; и особено да се намѣри начинъ за прѣмахване отъ умѣтъ на *православнитъ* отъ разнитъ источни исповѣдания, страхътъ, че ужъ Римъ искалъ да ги *полатини* и да ги накара да изгубятъ народността си, на която тѣ сж твърдъ много привързани. И наистина иматъ право да се боятъ источнитъ, защото по въпроса за *полатиняването* мжнотии се намиратъ даже и въ Римъ въ всеки църковенъ кръгъ.

Истина е, че Леонъ XIII. е ученикъ на Талеранда, който употребява думи за да скрие мисльта си. Той се прѣдставя на Источнитъ съ най-сладкъ езикъ, като си служи съ най-трогателнитъ думи Исусови, и обсибва съ похвали Источната Църква, като ѝ дава най-хубави обѣщания. Но Леонъ XIII се лъжи, ако мисли, че може да измами Источнитъ.

Резултатът на горъспомънжтѣ три заседания не ни сж познати въ момента, въ който пишемъ; можемъ само да кажемъ, че не ще ни бжде чудно, ако повръщанието на Источнитъ Църкви не се осъществи, и ако държанитъ вече конференции, и тѣзи които има да се държжтъ, излъжжтъ за Ватикана чиста и ясна несполука.

Ний трѣбва да помнимъ, че трѣбва да се ползуваме отъ своитъ благоврѣмия, и не просто да ги употребяваме, но да ги употребяваме мѣдро, върно, трѣпеливо, любезно, съ страхъ Божий, и съ истинска любовъ за нашитъ ближни. Употрѣбление подразбира мисль, посвъщение, трудъ. Естиръ не само се ползува отъ, но и употреби благоврѣмието си, когато влѣзе при царьтъ за да защити своитъ людие. Нееманъ употреби своето благоврѣмие, когато той отстѣпи на умоленията на своитъ слуги, и се върна за да се потопи седемъ пѣти въ рѣката Иорданъ. Павелъ употребяваше своитъ благоврѣмия постоянно и величественно, както когато прѣдъ расфучялата се тѣлна въ Иерусалимъ, той говори за Христа и въскресението; или когато прѣдъ Феликса, той така говори за „правда, въздържание и бжджщій сждъ“. щото безгрижнитъ свѣтовникъ, се растрепера; или когато чакаше удара отъ ножа на палача. Той живѣяше въ Римъ въ особенна подѣ наемъ кжца и учаше слушателитъ си за Господа Исуса Христа. Нашитъ благоврѣмия сж постоянни. Нашата сила да ги употребяваме както трѣбва не може да се откаже. Богъ да ни помага да употребяваме благоврѣмията си мѣдро.

Прѣдложенитъ прѣдмѣти отъ централната Международна Комиссия въ Женева на Християнскитъ Младежки Дружества, за молитвенната седмица отъ 11 до 17-й т. м. (н. к.) сж слѣдующитъ: Благодарство, смирение, подновление на нашето посвъщение — подновлението на братска любовъ: 1. въ всѣко дружество, — 2. Между дружествата. — Нашитъ сръдства за дѣйствование — Непокаяната младежъ. — Божието царство въобще.

Института Муди, основанъ въ Шикаго отъ този знаменитъ проповѣдникъ съ цѣль да

вриготви работници за домашни и чуждестранни мисии, може да събере стотина младежи, които се учатъ двѣ години. Този е може би, единичкия Институтъ въ Америка, въ който бѣли и черни сѣдятъ на сжщитъ чинове и получаватъ сжщото учение.

Този институтъ, отъ какъ се е основалъ, е далъ 129 работници мисионери, и повече отъ 70 сж ставали пастири или помощници на пастири.

Религиознитъ В. L' Evangéliste отъ Нью Йоркъ казва, че священнитъ книги на Индия които сж се обнародвали въ Англия, сж само съкращения, и заради това много Хиндузи които не разбиратъ Сенекритскій, иматъ криво понятие за своитъ така нарѣчени священни книги, и ги върватъ много по-добри отколкото сж въ сжщностъ.

Фактътъ е, напиримъръ, че Ягуръ-Ведата е тѣй лоша и скверна, щото Бомбайскитъ власти сж запрѣтили прѣвожданнето ѝ, и единъ прѣводъ отъ тази книга на Пунджабския езикъ е докаралъ осъждането на глоба и прѣводачътъ и издателятъ. Този е интересенъ фактъ за отбѣлзване по въпроса за сравнение Християнството съ други религии.

Органътъ на Прѣзбитериянската Църква въ Англия, Monthly Messenger, извѣстява, че щѣли скоро да се обнародватъ съ едно прѣдисловие отъ Г-жа Люисъ, евангелията на Сирійски езикъ открити въ Синайския мѣнастиръ отъ Госпожи Люисъ и Гибсонъ.

Съверо-Индийската Конференция е имала най голѣмото увеличение на Недѣлни училища, повече отъ всѣка друга конференция на Методистката Църква прѣзъ миналата година.

Държанитъ вече Конференции оставатъ много да се желае по Недѣлнитъ училища. Въ Методистката Епископална Църква има за сега 29,000 Недѣлни училища и 2,400,000 ученици. Станали 125,000 обращения (покаяния) въ тѣзи училища миналата година. Д-ръ И. М. Фриманъ казва: „Азъ вървамъ въ обращанието на дѣцата. Тѣ се придобиватъ по лесно отъ възрастнитъ. Единъ проповѣдникъ отъ Южнитъ Държави ималъ 55 обращения, между които едно момиче. Едно покаяно дѣте струва повече отъ една дузина възрастни полупокаяни“.

Пещерята Одолламъ.

Пещерята Одолламъ не е далечъ отъ Витлеемъ. Варовититъ скали на околнѣята изобилватъ съ пещери, много отъ тѣхъ твърдъ голѣми. Тази за която се казва по прѣдание че е била прибѣжище на Давида и неговитъ другари, е около петъ мили (близу два часа) отъ Витлеемъ, близу до основата на Джебелъ Фурендисъ, или Франкската Планина. До нея се достига прѣзъ долъ ископанъ отъ дъждовенъ порой, слѣдъ който една стрѣмна скала води на горъ прѣзъ толкозъ тѣсна пѣтека, щото

една шжна храбри мъже бихъ могли да въспрѣтъ цѣла войска. Входътъ на пещерята е чрѣзъ малко отверстие, прѣзъ което само единъ човѣкъ може да прѣмине. Това отверстие води къмъ една поредица стаи, нѣкои отъ които сж доволно голѣми да побѣржтъ нѣколко стотини мъже. Свършенъ лабиринтъ отъ галерии и проходи, още непълно изслѣдвани, се простиратъ на всѣка посока, и Арабитъ казватъ, че тѣ достигали чакъ до Текуе. Въ една отъ тѣхъ има голѣма щерна, която се пълни

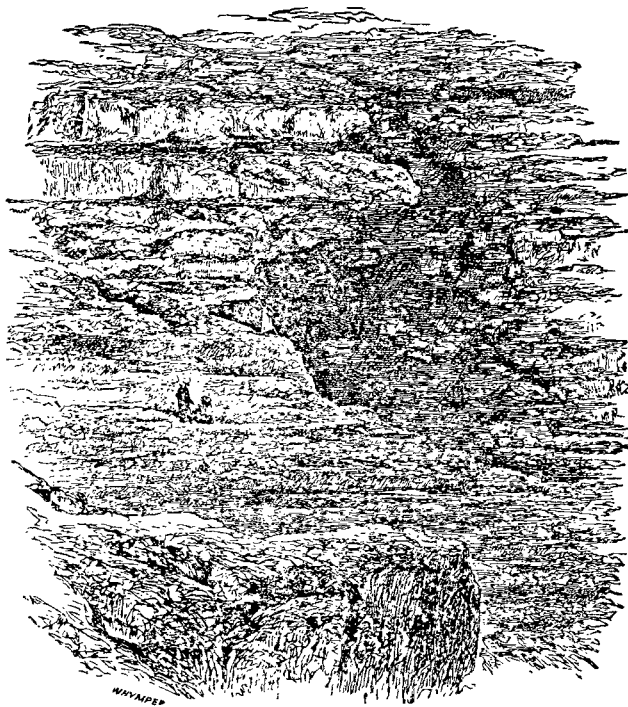
чрѣзъ прѣцѣждане на водата отъ горъ. Най-голѣмата стая има своденъ покривъ съ много вдадени на вжтръ мѣста, които напомнятъ посѣтителя за готическа катедрална црква. Тукъ Давидъ, като живѣялъ въ срѣдъ своето плѣме, набързо би се прѣдупрѣдилъ за належаща опасностъ, и лесно би могълъ да получава храна. Отъ върхътъ на хълмътъ горъ се вижда добръ всичката околностъ, тѣй щото движенията на неприятели му могли да се наблюдаватъ на всѣка посока. Той билъ много добръ запознатъ съ долнитъ и твърдинитъ на околността, още отъ време-

то, когато паслъ бащинитъ си овци, и това много му помогнало, когато бѣгалъ отъ своитъ гонители. И близкостта на Моава, оздравявала му безопасно прибѣжище, въ случай че се намѣрилъ угѣсенъ. Въ Моавъ, той би могълъ да намѣри приятели и сродници, по силата на неговото потомство отъ „Рутъ Моавката“. На Моавянитъ той повѣрилъ родителитъ си, когато били въ опасностъ отъ отмѣстителната яростъ на Саула. Изречението че „братията му и всичкийтъ му бащинъ домъ слѣзохъ тамъ при него,“ което първо внушава мъжнотия отъ

фактътъ че пещерята се намира на високо въ планинското ребро, намира лесно обяснение, като забѣлжимъ, че отъ Витлеемъ, тѣ трѣбва първо да слѣзжтъ въ Вади Уртасъ, и да се извиватъ на долу по долѣтъ. Въ мѣстата дѣто се споменува за тази пещера, както и всѣждъ въ Священното Писание, разказътъ се точно и пълно съгласява съ топографията на околността, щото той би могълъ да се напише само отъ очевидецъ.

До като се криялъ тука съ дивитъ си изгнаници послѣдователи се случила трога-

телната случка, дѣто Давидъ пожелалъ „да пие отъ Витлеемския кладенецъ, който е при портата.“ Утрудениятъ бѣглецъ, който оприличава себе си на „яребица гонена въ горитъ,“ връща се назадъ на мирнитъ честити дни на пастирския си животъ. Той си напомнува врѣмето, когато, като водилъ стадото къмъ дома си вечеръ, слѣдъ задушно топлъ день покрай планината, той бѣше утолявалъ жаждата си отъ добръ познатия кладенецъ, както сме виждали овчари да правятъ на сжщото мѣсто. Били ли сж дни по-честити! Била ли е вода по-сладка! „Тримата

Входъ въ пещерата.

крѣпки мжже“, готови да задоволятъ и най-малкото желание на любимия си главатаръ, пробиватъ си пътъ презъ Филистимското войнство, наливатъ вода отъ кладенеца. Геройтъ, като се укорилъ за себелюбивото си желание, което „бѣше турило въ опасностъ

Пещерята Одолламъ.

живота на тѣзи мжже“, не приема да пие отъ нея, но ъж направи „възлияние“ Господу.“

Ботонаксъ (Екваторъ, Южна Америка) която е най-високата и важната отъ волканическитъ планини, е сега въ дѣйствиe: тя е изпълнѣла за чиято яростъ не е възможно да си състави челоувѣкъ понятие. Едно отъ най-ужаснитъ изригвания било онова на 1768 год. и онова на 9-й Май 1877 год. На планината се въскачилъ за първъ пътъ на 28-й Ноември 1872 год. Г-нъ Рейсъ и послѣ на 8-й Май 1873 год. Г-нъ Отюбелъ. Прѣди нѣколко мѣсеца тази изригвателна планина била въ пълна дѣятелностъ.

Кратерътъ има 800 метра въ диаметра. Прѣдѣлитъ на снѣга на Сѣверъ сѣ 4762 метри и на югъ 4629. Хумболтъ и Россиньо напраздно се трудили да се въскачѣтъ до върха ѝ.

Иоаннъ Златоустъ.

Иоаннъ Златоустъ се родилъ въ 347 год. въ гр. Антиохия. Като Григория Назпазненскій и Августина, той ималъ твърдъ прѣвѣходна майка Христианка, Антуза, която чрезъ своята примѣрна добродѣтель и благочестие вдхнала почитание даже и въ язычниците. За нея Либаний, най-искусниитъ риторъ и книжовенъ прѣдставителъ на язычеството въ края на четвъртото столѣтие, се почувствувалъ заставенъ да извика: „Ахъ, богове Гръцки! Какви чудесни майки има между Христианитъ!“ Тя посѣла съмената на ранно благочестие въ душата на сина си Иоанна, при все че, той, както Григория Назпазненскій, Алгустина и други синове на Христиански майки, не се кръстилъ, до дѣто не стигналъ на зрѣла възраст. Златоустъ се училъ при Либания, който го считалъ най-добриитъ си ученикъ, и искалъ да стане той неговъ прѣемникъ, като професоръ на риториката и краснорѣчието; но наскоро слѣдъ това Златоустъ се раздѣлил отъ свѣта, и рѣшилъ да се посвети исклучително на религията.

Слѣдъ като билъ оглашенъ въ Христианскитъ учения, той билъ кръстенъ отъ Епископа Мелетия Антиохійскій. Първото му подбуждение слѣдъ това било да пригърне монашескии животъ който въ онова време се считалъ като животъ най-приспособенъ да оздрави лична святостъ и спасение, и да ползува свѣта, като му прѣдстави, въ смѣлъ контрастъ на погнбающитъ му суети, хубостъта и силата на героическо себеотрицание и истинско блаженство въ непрѣкъснатото съобщение съ Бога. Но майка му съ сълзи на очитъ си го помолила да не ъж оставя, и като покоренъ синъ, той отстъпилъ на желанието ѝ. Той почналъ проповѣдническото си поприще като четецъ въ Антиохійската църква подъ Мелетия, и скоро щѣлъ да бѣде произведенъ въ епископски чинъ, ако да не бѣ избѣгвалъ избиранието си чрезъ единъ видъ благочестива хитростъ, която направила да се избере на негово мѣсто приятеля му, Василий Рафанейскій. Тази случка му дала поводъ да напише знаменитото си съчинение *За Свѣщенството*, което, ако и да има този недостатъкъ, дѣто защищава благочестивъ хит-

рости, като горъспоменжтата, пакъ е едно отъ най-полезнитъ списания върху длъжноститъ и отговорноститъ на священнослужителството, и е прѣведено на по-главнитъ Европейски езици.

Слѣдъ смъртта на майка си Златоустъ избѣгалъ отъ прѣлеститъ и шумътъ на градския животъ въ монашеската самотия на планинитъ близу до Антиохия, и тамъ прѣминалъ шестъ честити години въ изучаванieto на Библията, въ священо размишление и молитва подъ водителството на учения игуменъ Диодора (отпослѣ епископъ Тарсийскій).

Чрѣзъ чрѣзмърни умъртвения на плътта Златоустъ подкопалъ здравето си, и около 380 год. се завърналъ въ Антиохия. Тамъ той билъ ржкоположенъ дияконъ отъ Мелетия (който умрѣлъ въ 381 год.) и презвитеръ отъ Флавияна въ 386 год. Прѣзъ шестнадесетъ или седемнадесетъ години на своитъ трудове въ Антиохия той написалъ по-гольмата часть отъ своитъ Бесѣди и Тълкования (на Св. Писание).

Златоустъ билъ избранъ противъ желанието си патриархъ Константинопольскій. На този високъ постъ той работилъ нѣколко години твърдъ успѣшно. По таланта и образованието си той билъ особено приспособенъ да работи въ голъма столица. Той старателно избѣгвалъ искушението за иерархическа гордостъ и свѣтско съобразяване. Посрѣдъ блъскавоститъ на Новия Римъ, той слѣдвалъ аскетичеккитъ си навици, и раздавалъ всичкия си доходъ на болнитъ и сиромаситъ. Той проповѣдвалъ усърдно, практическо Христианство, настоявалъ на църковна дисциплина и дързновенно нападалъ пороцитъ на въка, и праздната, свѣтска и лицемерна религия на имперския дворецъ.

Но неговитъ безпощадни проповѣди възбудили гнѣва на Императрица Евдоксия, младя и красива жена, която презирала мъжа си и угождавала на страститъ си. При това и неговата растяща слава възбудила завистьта на властолюбивия патриархъ, Теофила Александрийскій, който не можалъ да търпи успѣшенъ съперникъ въ Константинополъ (Цариградъ), и най-послѣ съединеното влияние на Теофила и Евдоксия го съборили. Гонение и страдание трѣбваше да испитатъ неговътъ характеръ и да оградятъ памятьта му съ вѣне-

цътъ на мъченичеството по дълото на чистотата и любовта. Теофилъ испърво испратилъ нѣкого си Епифания въ Константинополъ да работи противъ Златоуста, и послѣ самъ отишелъ и се явилъ лично като обвинителъ и съдия на Златоуста. Той съумѣлъ да се възползува отъ незадоволството на духовенството, на Императрица Евдоксия, и на двореца противъ Златоуста, по причина на неговата нравственна строгостъ и смѣлитъ му проповѣди. Въ собственната Златоустова епархия, на едно имѣние, близу до единъ „джбъ“ въ гр. Халкидонъ, той държалъ таенъ съборъ отъ тридесетъ и шестъ епископи противъ Златоуста, и тамъ подъ лъжливи обвинения въ безнравственностъ, нецърковно поведение и държавна измѣна, осѣдилъ Златоуста да бжде сваленъ отъ патриаршеския чинъ и пратенъ на заточение въ 403 год.

Наистина слѣдъ три дѣня Златоустъ билъ повиканъ назадъ въ слѣдствие на едно землетръсение и на незадоволството на народа, но пакъ билъ осѣденъ отъ единъ съборъ въ 404 год. и пратенъ на заточение. Отъ мѣстото на заточението си въ Кукусъ и Арабисъ, той държѣлъ прѣписка съ всички части на свѣта и направилъ въззивъ на единъ вселенски съборъ. Неприятелитъ на Златоуста издѣйствували отъ Аркадия прѣмѣстюванието му въ далечната пустиня Пителиска. На пѣтъ за тамъ той умрѣлъ въ Кумана въ Понтъ, въ 407 год. на шестесетъ годишната си възраст. Последнитъ му думи били: „Слава Богу за всичко“.

Иоаннъ Златоустъ е най-великийтъ тълкователь и проповѣдникъ въ Источно-Православната Църква, която го почита повече отъ всички други отци. Той е оставилъ неопятнено име задъ себе си. Като богословъ той билъ правовѣренъ, умѣренъ и практиченъ; помалко дълбокъ отъ Атанасия или Августина, но по-горенъ и отъ двамата като тълкователь и проповѣдникъ.

Златоустовитъ Бесѣди сж прѣведени на Французски, Нѣмски и други Европейски езици. Пространни животоописания на Златоуста има на главнитъ Европейски езици.

Животътъ на великитъ мъже е вдѣхновение за тѣзи, които иматъ високъ идеалъ.

Почитаемий Д-ръ Алтхаузенъ отъ Вилно (Руссия) извѣстѣява за озаряванието сърдцата на много Евреи отъ евангелската видѣлнина, и че познанието Христово си отваря пѣтъ въ Еврейски домове даже чрѣзъ стѣлповетъ на Рускитѣ официални вѣстници.

Събрания сж се държѣли отъ единъ покрѣстенъ Евреинъ, на име Иосифъ Левинъ, който е сега монахъ (калугеринъ) въ Православната Църква, но който въ сърдцето си копнѣе за спасението на братията си. Афишитъ, съ които се извѣстѣявало за тѣзи събрания причинили голѣмо движение помежду Евреитъ, които отишли на събранията въ такива наваляци, щото станало нужда да се държи събранието въ градината на отворено мѣсто. Архимандритътъ, и много други високи черковни сановници отъ Православната Църква присѣдствували. При свършването на Г-въ Левиновата жива проповѣдь, на Евреитъ си позволило да задаватъ, въпроси на които отговорили Д-ръ Алтхаузенъ и съдружникътъ му, Г-нъ Фридманъ.

Една знаменателна чѣрта на това събрание била тази, дѣто единъ Евреинъ адвокатиятъ отъ Вилно говорилъ приятелски за Християнството; този ученъ адвокатъ вмѣсто да бжде осжденъ отъ своитѣ единовѣрци билъ громко ржкоплѣсканъ. Д-ръ Алтхаузенъ сключва отчета си съ слѣдующитѣ думи: „О приятели на Израиля въ Англия и другадъ, радвайте се че Господъ ви дава радостта да виждате че Сионскитѣ стѣни се пакъ въздигатъ и че Той отговаря на вашитѣ молитви и нашитѣ“.

Въ 1892 год. 219 Евреи се презѣединили съ Протестантската Църква въ Пруссия; около 2562 Католици станали тѣй сжщо привърженици на сжщата църква, 522 души отъ други църкви. Отъ друга страна имало десетъ обращения въ Иудейството, и 267 въ Католицизмътъ. Казва се, че дѣца родени отъ бракове съ Евреи оставатъ си често въ Иудейската вѣра.

Строги мѣрки продължаватъ да се зематъ въ Руссия противъ Шундиститѣ. Въ Киевската губернія, гдѣто тѣ сж по-много числени, всѣко лице, което се е хваняло да е посвѣщавало молитвено събрание, се наказва съ щрафъ 50 рубли и на 15 дена затворъ. Шундиститѣ се отпразили много про-

шения до правителството, съ които молятъ да имъ се отсѣпи вѣротърпимостъ, но напразно.

Село Кулле въ Месопотамия, дѣто се бѣше въвелъ евангелскитѣ Протестантизмъ, е било размирено отъ силно гонение противъ младото общество. Искатъ се отъ Протестантитѣ налози, които тѣ не дължѣтъ, и къмъ тѣхъ се отнасятъ твърдѣ жестоко. При все това гонителитѣ не сж постигнали цѣльта си, защото голѣмо число рѣшителни челоуѣци сж се присѣединили явно къмъ църквата, която вмѣсто осемъ сега брои четирисетъ семейства.

Не прѣди много се е дало правото на Дружеството за Изслѣдване. Палестина да почне изново раскопки въ Иерусалимъ. Това право се дава за двѣ години. Работитѣ ще се ржководатъ отъ Г-на Ф. И. Блисъ.

Не се е отворила Англиканска църква въ Мадритъ, както писахъ наскоро пѣколко вѣстници, но Испанската Църква на Благ. Кабрера, на отварианнето на която Испанското духовенство и фанатичитѣ сж искали да въспрѣпятствуватъ. Благ. Кабрета е прислѣлъ епископско ржкоположение отъ Лорда Пликетта, Дублинскій Англиканскій архиепископъ; той се нарича епископъ на „Реформираната Испанска Църква“. Положението въ което се е поставилъ го приближава повече до Старитѣ Католици отколкото до Протестантизмътъ.

Отъ 11-й до 17-й идущий м. Ноември (н. к.) ще се държи молитвенната седмица на Младежкитѣ Християнски Дружества. Обнарадвало се едно окржжо на три езика (Нѣмскій, Французскій и Английскій).

На 4-й миналий Септември (н. к.) се събрали въ Вайблингеръ, Германия, по поканата на Благ. Е. Риггъ, Надзирателъ на Методиската Веслеянска Църква въ Германия 23 проповѣдници съ цѣлъ да зематъ първитѣ стѣпки за съединението на двѣтъ църкви — Методитската Епископална и Методитската Веслеянска. Зело се еднодушно рѣшение да се помоли Миссионерскій Комитетъ въ Лондонъ да влѣзе въ прѣговори по прѣдмѣта съ Миссионерското Общество на Методитската Епископална Църква въ Нью-Йоркъ. Едно съединение на двѣтъ църкви бп било наистина едно благословение както въ Германия тѣй и въ Италия.

Христиани които свѣтятъ.

Има голѣма нужда отъ повече Християни, които свѣтятъ съ видѣлната си прѣдъ челоуѣцитѣ. Въ нашитѣ църкви има много членове, които се били распалени за малко време, и послѣ свѣтлината имъ е била скрита въ тъменъ фенеръ, или пѣкъ оставена да блещука и едвамъ да се вижда прѣзъ димътъ. Исусъ Христосъ никога не дава прѣобразающата си благодѣнь на челоуѣка просто за себелюбивото благо или наслаждение на онзи челоуѣкъ. Той изяснява защо те е просвѣтилъ, брате или сестро, когато казва, „за да видятъ челоуѣцитѣ добритѣ ви дѣла, и да прославятъ Отца, който е на небеса“. Ти може да не бждешъ блѣскаво електрическо свѣтило като Спхрджона или Макларена, чийто амвонъ е освѣтявалъ всички Християнски страни, или да распѣрвашъ такава видѣлна каквато Мария Лионъ, или Сжръ Джорджъ Уйлямсъ, или Уйлямъ Е. Доджъ, или „Генералъ“ Бутъ сж хвърлили въ своя пѣкъ на челоуѣколюбие. Но свойствата на видѣлната въ една кжщна свѣщъ сж сжщи както и въ блѣскавото електричество свѣтило, което прави фаритѣ край бръгътъ да се виждатъ двадесетъ мили (7 часа) далечъ отъ морето. И въ скромния ти кржгъ има толкозъ нужда отъ свѣтлѣ Християнинъ колкото и въ най видния амвонъ.

Ако не оставишъ да свѣти свѣтлината ти, не само че ти губишъ, но и други хора губятъ. Неуспѣванието на единъ пазачъ да завърти фенерътъ си въ правото време, често е испращало железнопѣтния тренъ на разорение. Твоего прѣнебрѣгване да изговоришъ приличната дума, или да извършишъ доброто дѣло, или да удържишъ правото влияние, може да е отбило единъ или повече челоуѣци отъ правия пѣкъ и да е изложило на опасностъ състоянието на много души. Има домове—може би твойтъ да е таквъ домъ—въ които свѣтилото на Християнско исповѣданне пуши повече отколкото свѣти. Единъ синъ не би се толкова измжчвалъ отъ скептицизмъ ако да виждаше по-впечатително доказателство за силата на Християнството въ родителитѣ си, и другъ синъ не би билъ толкозъ готовъ да се увлѣча въ клубнитѣ стаи

или въ развратни мѣста, ако домътъ му бѣше по-свѣтлѣ и по веселѣ. Скентицизмъ се поражда отъ тъмнина, и единъ прѣобърнатъ безвѣрникъ исповѣдалъ, че ако и да могълъ да отговори добръ на обикновеннитѣ доводи за въ полза на Християнството, той не можалъ да отговори на довода отъ хубавия и съгласенъ животъ на единъ приятель Християнинъ, който го обърналъ къмъ Бога. Някой скептикъ не може да опровергае Християнскій животъ.

Почти безнадеждно е да се очакватъ обръщания (покаяния) въ нѣкои семейства. Свѣтлината, която трѣбва да свѣти тамъ е почти изчезнала въ мракъ. Маслото се е свършило. Свѣтовностъ и себелюбие сж почти изгасили любовта Христова, и като нѣма любовъ къмъ Христа, то и заповѣдитѣ му не ще бждѣтъ упазени. Духовно отпадане дохожда отъ нѣмание или изгубване любовъ и вѣрностъ къмъ Исуса въ сърдцето. Когато душата ти е распалена отъ любовъ къмъ твой учитель и къмъ твоитѣ ближни ти ще блѣщишъ и свѣтишъ несъзнателно. Най-сжщинското добро, което повечето Християни струватъ не е чрѣзъ особенни „усилия“, но чрѣзъ постоянно всѣкидневно отражение на Исуса Христа въ повсѣднечното имъ поведение. Проповѣдванието проповѣдъ, водянието молитвенно събрание, учението Мисийски класъ, посѣщаванието болни и крайно бѣдни семейства е прѣдумишено дѣло на свѣтлоносение. Но редовното добро живѣяние всѣки день, и отражаванieto духътъ Христовъ ясно въ домътъ, въ дюгенътъ, въ магазинъта, въ общественнѣй животъ, и въ длѣжноститѣ на добръ граждански животъ, и навсѣкждъ другаде е тѣкмо това, което се означава съ думитѣ „да просвѣтне вашата видѣлина“ и то сладко отъ самосебе си. Това е по навикновение религия; тя се покланя Богу не само въ Недѣленъ день, но прѣзъ цѣлата седмица. О, каква голѣма нужда има за повече отъ тази религия въ всѣкидневния животъ на много църковни членове! Колкото гладко и да говори братъ А—въ молитвенното събрание, или колкото блѣскаво и да свѣти Г-жа Б—въ събранието за майки, но ако тѣ свършѣтъ съ димъ у дома си, то вреда се причинява на собственитѣ имъ души както и на други, която вре-

да неутрализира доброто, което се стараятъ да вършатъ. Украсете си свѣтильникътъ у дома! Едно съживление на домашно благочестие ще стори повече за поощрението на съживление въ вашата църква тази година нежелателно какво да е „усилие“ което може да положите.

Добър просвѣтениитъ Християнинъ трѣбва да распрѣсва постоянни лъчи отъ веселие. Сърдитъ правъ е грѣхъ, и мраченъ, намусенъ, обезсърдченъ правъ е безчестие на Християнското име. „Радвайте се въ Господа всѣкога“ е заповѣдта на Святаго Духа. Тъмни, мъгливи дни не сж тъй небесни, както ясни, слънечни дни. Естественниятъ тонъ на птицата не е крясъкъ или стенание, но пѣсень. Когато единъ младъ чловѣкъ или една млада жена се обърне къмъ Бога, другаритъ имъ не трѣбва да казватъ, „Колко намусени сж станали“; но напротивъ трѣбва да казватъ, „Колко сърдечни и честити и благи сж тѣ; види се, че религията имъ ги осладѣва. Въ единъ свѣтъ не само на нравствена тъмнина, но и въ свѣтъ пѣленъ съ мъжнотии и испити и съззи и утѣснително влияние Христосъ испрати своитъ ученици съ заповѣдта, „Да просвѣтне вашата видѣлина“. И азъ съмъ увѣренъ че домътъ на Лидия и жилищата на Корнилия и дюгенътъ на шатростроителътъ въ Коринтъ сж били толкозъ освѣтлявани съ идванието на Петра и на Павла, колкото е билъ онзи мраченъ затворъ въ Филиппи, когато двамата весели Христови ученици сж пѣяли хвалби Богу посрѣдъ нощъ.

О пастири и Християни, украсете свѣтилицитъ си. Молѣте се да имате повече масло въ тѣхъ, и изобилни вселения на Исуса въ вашитъ души. Носѣте свѣтилицитъ си съ себе си—както съмъ виждалъ въглерудничаритъ да носятъ своитъ ламби окачени на шанкитъ си, когато работятъ въ тъмни рудници. Този свѣтъ има нужда отъ видѣлина; той има нужда отъ Христа; и вий можете да помогнете на своитъ съсъди да Го намѣрятъ чрѣзъ вашето върво, ако и скромно отражение на Неговтъ духъ. Запалѣте други свѣтиници чрѣзъ довеждане Христа при други сърдца, които сж още въ тъмнина. Добро време е да прѣпащемъ чрѣслата си и да чуемъ заповѣдта на Учителя, „Всѣки свѣтиликъ да гори“.—*Благ. Т. Л. Кайлъръ.*

Християнска Твърдостъ.

Апостолъ Потръ ни заповѣдва да приложимъ на върата си добродѣтель, или както по-точно прѣвеждатъ нѣкои, „Въ вашата върва (то естъ, въ употреблението и упражнението на вашата върва), прибавѣте добродѣтель.“ Думата добродѣтель, както сега се употребява, означава изобщо нравствено прѣвходство. На Латински тази дума е *virtus*, която първоначално значела храбростъ, мъжество. И може би прѣводачитъ на Английската Библия, въ която се срѣща същата Латинска дума *virtue* да се ѝ употребявали въ този по-раненъ смисълъ, който е изразявалъ Римската идея за храбростъ. И тъй апостолътъ увѣщава на Християнска твърдостъ и мъжество, силна умствена крѣпостъ, духовна енергия. Върата ви въ Бога да не е слаба и страхлива. Не биваѣте „маловѣрни“, нѣ въ упражнението на върва приложѣте или покажѣте рѣшителностъ, твърдостъ и неустрашимъ духъ. Като Авраама, не биваѣте слаби въ върата, нито се колебаѣте въ обѣщанията Божии отъ невѣрство.

Това е съгласно и съ други увѣщания, „Стоѣте твърди въ върата, бждѣте мъжествени, крѣпки бждѣте, и твърдѣ много прилича на онзи основенъ тонъ, който ѣчше въ ушитъ на Исуса Навина, „Бжди крѣпкъ и мъжественъ; да не се уплашишь и да не се страхувашъ“. Въ него, такожде, ний чуваме Павловото възвание, „Бждѣте твърди, непоколебими, и прѣзобилуваѣте всякога въ дълото Господне.“ И тъй върата ви да бжде такъвъ живъ принципъ, щото въ вашето упражненіе на тази върва да се покажете добръ устроени и мъжествени Християни. Въ върата си показваѣте мъжество. Това е което виждаме въ онзи почетенъ каталогъ даденъ въ 11-та глава на посланието Въ Евреемъ, оная дързостъ и сила въ върата си, чрѣзъ която тѣ „побѣдихъ царства, работихъ правда, Замогнахъ се отъ болести, станахъ силенъ на бой“.

Това е качество което днешното време изисква да го има въ всѣки последователъ Христовъ. Невѣрството и нечестното никога не сж били по-смѣли, по-рѣшителни и настѣпателни, отколкото днесъ. Характери образу-

вани по-образецътъ на Християнскитъ герои сж потребни, за да могатъ и да търпятъ и да противостоятъ. Твърдостъ за истината въ нашето свидетелство, и дързостъ въ търпението, което ще ни опази неопятнени отъ свѣта въ тѣзи дни на *Суетскій Панаиръ*, е въпиющата нужда на часа. Днесъ трѣбва проповѣдникътъ отъ амвонътъ да искаже за себе си желанието което Апостолъ Павелъ представи прѣдъ Ефесянитъ, „сѣ дързновение да направѣмъ позната тайната на благовѣстие-то.“ Днешното е сгодно врѣме да схвапемъ евангелскитъ увѣщания, „укръпвайте се въ благодатъта, която е въ Христа Исуса,“ „Облѣчте се съ всеоръжieto Божие,“ „Съпротивѣте се твърдо,“ „Подвизавайте се въ добрия подвигъ,“ „Поправи, облича,“ „Претърпи злострадание,“ „Никой да не те презира,“ „Стои въ това, което си научилъ.“ За „усилнитъ врѣмена,“ които може да сж близу, нека чуемъ какъ Павелъ напомнюва на Тимотея, „Богъ не ни е далъ духъ на рабство.“

Въ началото на миналий м. Юлий, Епископъ Найндъ прѣдсѣдателствувалъ въ Аояма, Токио, на Годишната Конференция на Методистката Епископална Църква въ Япония. Првѣзъ миналата година били кръстени 400 възрастни, тринадесетъ кандидати били ракоположени диякони.

Всичкитъ Протестантски миссии въ Япония броели на края на 1893 год. 37,308 причастници, 206 туземни ркоположени проповѣдници и 665 неркоположени. Главнитъ станции били 125 и второстепеннитъ 654. Организирани църкви 377. Првѣзъ послѣднитъ години се кръстили 3636 възрастни. Волнитъ помощи на туземнитъ църковни членове првѣзъ 1893 год. възлизали на 10,000 лева.

Единъ членъ въ Американското списание *Forum* дава слѣдующитъ цифри, които показватъ срднето жалование на пастиритъ въ Съединенитъ Държави. Конгрегационалиститъ даватъ на своитъ пастири около 2500 лева, Претеритериянитъ отъ 5,000 до 6,000 лева, Методиститъ 4,375 лева, а Баптиститъ даже и по-малко.

Епископитъ на Протестантската Епископална Църква получаватъ отъ 15,000 до 62,000 лева. Епископитъ на Методистката

Църква около 25,000 лева. Римо-Католицитъ отпущатъ на своитъ епископи отъ 15,000 до 50,000 лева на годината.

Има читирма пастири Конгрегационалиститъ, които получаватъ 50,000 лева на годината. Трѣбва да се помни, че въ Съединенитъ Държави на Америка всичкитъ заплати сж въобще по-високи нежели въ Европа; тѣй сжщо сж и разноскитъ.

Прѣсмѣтвало се е, че въ всичкото земно кълбо около 68 души умиратъ въ минута, 97,790 на день, или 35,717,790 на година. Ражданията сж около 79 въ минута, 100,800 на день, или 36,817,200 на година, като се прѣсмѣтва годината отъ 365 $\frac{1}{4}$ дни.

Ахъ, безумне, защо мислишь, че ще живѣешъ дълго врѣме, когато не си увѣренъ нито за единъ день? Колцина сж били излѣгани, и внезапно сж били грабнати отъ твлото? Колко пжти си чувалъ, какъ нѣкой си е билъ убитъ съ ножъ, другъ се удавилъ, другъ падналъ отъ високо мѣсто и сломилъ врата си, другъ умрѣлъ на трапезата, а другъ, когато играялъ! Единъ умрѣлъ отъ огънь, другъ отъ сабя, другъ отъ морѣ, другъ отъ разбойници. Тѣй дохожда смъртъта за всички.

Кой, прочее, ще помни слѣдъ смъртъта? И кой ще се моли за тебе? Работи, работи сега. О възлюбленный, работи колкото можешъ. Защото ти не знаешъ, кога ще умрешъ, нито какво ще ти се случи слѣдъ смъртъта. До като имашъ врѣме, събирай за себе си неумирающе богатство. Не мисли за друго освѣтъ за спасението си; грижи се само за Божиитъ нѣща. Направи си приятели, чрѣзъ почитание святиитъ Божии, и чрѣзъ ходяние въ тѣхнитъ стѣпки, щото когато осждѣете, да ви приематъ въ вѣчнитъ обиталища:

Пази се като страненъ и пришлецъ на земята, комуто не принадлежатъ земнитъ нѣща. Дръжъ срдцето си свободно и издигнато къмъ Бога, защото тукъ нѣмаме постоянь градъ. Нему отпращайъ всѣкидневнитъ си молитви съ плачъ и сълзи, щото духътъ ти да се намѣри достоенъ да прѣмине благополучно при Господа слѣдъ смъртъта. Аминъ. — *Отъ Келсиевото „Подражание на Исуса Христа,“*

НАУКА И МЕХАНИКА.

Микроби.

Науката тръбва да бъде положително безпристрастна. Като показва опустошенията, които се дължат на микробите, тя не тръбва да забравя услугите, които тези микроскопически твари правят на човечеството. Г-нъ Капитанъ ни казва, че тяхната химическа роля е твърде голяма; но това което знаемъ за тази роля е нищо въ сравнение съ това, което остава да се изучи. Всеки видъ, всяка раса, всеки вариететъ, е натваренъ съ особена служба. Раздълението на труда се тласка до крайния му прѣдѣлъ до толкозъ, щото за да се осмисли каква да е химическа реакция, всеки микробъ зема отделна частъ на работата, рѣшава отчастиното разлаганне на веществото, което другъ нѣкой видъ довършва. Висотата на тази химическа дѣятелностъ се постига въ почвата, безпрестанна фабрика, дѣто се зема първата материя и се прѣвръща въ нови продукти които се асимилиратъ отъ растителността. Микробите отъ най-старите времена се спомагали много за формациите на геологическите слоеве. Тѣ сж направили прѣдварителното вещество което отпослѣ се прѣвърнало въ въглища; съ тяхна помощъ разните пластове варовитъ камъкъ сж се образували. Тѣ извършватъ своята частъ въ многосложните реакции, които спомагатъ за образуването на желязото, сѣрата и повечето отъ металите. Въ индустриите тѣ се често употребяватъ; за примѣръ въ приготвянето на синило и на афионътъ за пушенне. Въ правенето разни видове храна, микробите се показватъ прѣвсходни химици, както въ хлѣбътъ, алкохолътъ, виното и бирата, сиренето, и пр.

Такава е могущата роля която тези малки твари сж повикани да играятъ въ нашия общественъ животъ. По нѣкогашъ тѣ зематъ формата на малки кълба; по нѣкогашъ тѣ сж изолирани; по нѣкогашъ тѣ зематъ формата на въщи съставени отъ нѣколко зърна. Тѣ се виждатъ подъ видъ на малки прѣчици въ туберкулозиса, или подъ видъ на твърди дълги нишки, на полукръжи, запетаи, както въ холерния микробъ.

Но ако микробите раздѣлятъ работата си за добро, тѣ правятъ сжщото и за зло; всеки видъ причинява различна болестъ. По (което е малко утѣшително) за да произведатъ болестъ тѣ тръбва да сж подпомогнати отъ човѣка. Както добръ е казалъ Професоръ Бушардъ, организмътъ е силна крѣпостъ; микробътъ напада, и ако надивне, слѣдствието е заразителна болестъ. Ако организмътъ е добръ гледанъ, микробите се побѣждаватъ; ако организмътъ е ослабналъ, той става жертва на тези малки животинки, които го нападатъ. Защото тези микроби се намиратъ навсякъдъ, и вътрѣ и вънъ отъ насъ. Всичките естествени куфине които се отварятъ на навѣнъ, като носътъ, устата и пр., сж пълни съ микроби идущи отъ вънъ, принасяни отъ въздуха или храната. Тѣ сж въ водата, въ прѣстѣта и по трѣвитѣ.

Нѣкои отъ тяхъ подъ извѣстни обстоятелства възприиматъ патологическа сила, и могатъ да докаратъ болести. Но други, патогенически по професия, като сж се исхвърлили отъ болестния организмъ, и испуждали въ въпканния свѣтъ, сж се приучили на новото си окружение, и живѣятъ другъ животъ, може би въ въздуха, може би въ прѣстѣта. Съ една дума микробите сж размѣсени съ общественния ни животъ по единъ най-близкъ начинъ, и обществото не би могло да сжществува безъ постоянната намѣса на тези велики съюзници на смъртта; но такожде и велики съюзници на човѣческия животъ.

Единъ Женевски часовникарь, Г-нъ Ливанъ, има едно изобрѣтение, които замѣстова звѣнтящата машина на будилниците съ крѣгли плаки отъ вулканизирана ластика, на която се издѣлбани една система думи. Единъ трептящъ върхъ, по системата позната на фонографа, като минува по тези издѣлбани мѣста, прави думите да се изговарятъ на опредѣленото време.

Въ единъ тонъ вода въ Мъртво Море има около 67 кил. солъ; въ Червеното Море около 46 кил.; Сръдиземното около 43 кил.; Атлантическия океанъ около 41 кил.; Балтийско море около 9 кил.; Черно море около 13 кил.; Каспийско море около 6 кил.

Сега се предлага да се прави ледъ чръзъ допущанието естественни газъ да се разширява отъ високото си начално налягане дори до, или близу до това на атмосферата. Природата, като извърши всичката прѣдварителна работа по сгнѣтване и истудяване, газътъ бива готовъ да поглѣща топлина отъ окруженията си, токо слѣдъ като се освободи отъ затвора си. Всичко що би било нужно е удобни стаи въ които да се разширява. Прѣсмѣтнало се е твърдъ правдоподобно, че съ обикновенъ газовъ кладенецъ, доставляющъ 1,500,000,000 кубически крака на день, около 50 тона ледъ бихж могли да се изваждатъ всѣкидневно съ около 2,50 лева разноси на тонъ. Газътъ, разбира се, слѣдъ употребението си, би задържалъ всичката си сила за топление и би могълъ да се употребява въ фабрики и частни домове. Заради това този планъ може да се гледа по единъ начинъ, като прѣдложение да се дава нѣщо за нищо, нѣщо което мнозина въ този свѣтъ постоянно ожидатъ.

Въздушното пространство въ прѣдѣлитъ на нашето зрѣние прѣсмѣтва се да има диаметръ отъ 420,000,000 мили, и окръжностъ отъ 1,329,742,000,000 мили. И това е само откъслекъ отъ неизмѣримостъта на пространството.

Имало 826 души присадени въ Калкутта за прѣдизаване отъ холера прѣзъ мѣсеца който се свърши на 24-й Юний, 1894 год. Холерата се поевила въ три кѣщи, дѣтонѣкои отъ живуцитъ били присадени, но всичкитъ случаи били между неприсаденитъ, ни единъ отъ присаденитъ не билъ нападнатъ.

При все, че захарната трѣстика е била позната и обработвана отъ чловѣка прѣзъ повече отъ хиляди години, обръщанието ѝ въ сѣме никога не се забѣлжало до 1893 год. и тогазъ, чръзъ странно съвпадение, то станало и се забѣлжало отъ компетентни наблюдатели въ широко раздѣлени мѣста—Ява и Британскитъ Индии. Нѣкои отъ сѣмената се испратили отъ двѣтъ точки въ Барбадосъ, и насадили съ извънредни резултати. Едва ли двѣ отъ младочетата си приплчали, и разли-

китъ между частни дрѣвчета били толкозъ голѣми, щото едва ли можели послѣднитъ да се познаватъ като принадлежащи на сѣщия видъ. Особенно едно дрѣвче се описва като имѣюще дълги корени, които се испущали отъ всѣки чепоръ на стеблото. Въ обикновенната трѣстика тѣзи корени се испущатъ отъ найдолния и по нѣкогажъ отъ втория и третия чепоръ надъ земата. Казва се, че много нови и по горни вариетети ще послѣдватъ отъ това прѣсаждане, и че може би ще се произведжтъ нѣкои които ще даватъ сѣме редовно.

Въ Вингенъ, Новий Южний Валисъ (Австралия), 204 мили отъ гр. Сидни, има една горяща планина, едно отъ най-забѣлжителнитъ нѣща за виждане въ Австралия. Тя е 1,820 крака висока, и се прѣдполага да е голѣма въглищна жила която по единъ необяснимъ начинъ се е запалила, и е горѣла много години, навѣрно дълго врѣме прѣди дохожданието на бѣлия чловѣкъ въ тази частъ на колонията. Течението на огнѣтъ може да се прѣслѣди до едно значително разстояние по многочисленнитъ трапища причинени отъ паданието на прѣстѣта, подъ която каменнитъ въглища сж изгорѣли.

Цѣлото число звѣзди, които можтъ да се видятъ съ голо око по цѣлото небе е около 6,000; съ нашитъ голѣми телескопи това число става повече отъ 50,000,000, а пакъ съ фотографическото око то не може да бжде по-малко отъ 160,000,000. Но наистина, споредъ Д-ра Робертса, види се, като че фотографическата плоча би станала просто масса отъ звѣзди ако можеше достатъчно да се изложи. Това се добръ пояснява отъ фотографии на млѣчния пѣтъ, „онзи широкъ и голѣмъ пѣтъ, чийто прахъ е злато и посланитъ му камѣне звѣзди.“ Тѣ показватъ, че мъгливата му свѣтлина, която дразни окото и избѣгва окото на ходожника, е просто дѣйствието на пълни звѣзди, които не можтъ до се видятъ съ голото око.

Съразмѣрно съ тѣхната величина, па-ящитъ сж седемъ пѣти по-силни отъ лѣвовѣтъ.

СЕЛСКО СТОПАНСТВО.

Най-добрият способ да надвиеш на малките цъни на храната е да държиш добри добитъци на чифлика за да ги изхраниш. Не е разумно щото земледълеца да работи тѣжката работа на полето и да не вземе добра цъна за произведението си. Добри млѣчни крави, на които маслото сега се търси по градищата, малкият добитък и добър отгледани коние ще принасят повече на селянина отъ колкото да продава храната.

Китайските земледълци при най-прости орждия за обработването на земята, зематъ повече отъ земята си съ употребени на торѣтъ. Всяко извержение, и всяко нѣщо което може да се употреби за наторяване се изнася отъ голѣмѣтъ градища сутрина рано за да се натрупа и изгние за торъ. Съ този способъ тѣ искарватъ много храна отъ малко мѣсто.

Единъ Американски земледълецъ казва че той взема три пѣтя повече за храната, ако храни прасета съ нея за проданъ.

Единъ наученъ Французинъ казва че той открилъ че картофи насадени близо при електрически жици растѣтъ много голѣми, а томатитѣ узрѣватъ около осѣмъ деня по рано.

Сиящата болестъ. Тя си зема наименованието отъ това че пилетата се видѣтъ да спѣтъ. Тѣ стоятъ исправени, затворятъ очитѣ си, и се видятъ като че спѣтъ до като умрѣтъ. Ако гледашъ за кокошина не се намира, защото обикновенно се гледа за червенитѣ. Действителната причина за смъртта имъ е отъ бозави въшки около главата и вратѣтъ имъ. Тѣзи лесно могатъ се истрѣби като се намажатъ съ една капка дървено масло. Такива въшки обикновенно отиватъ отъ стара кокошка или пуйка по пилетата ѝ и причиняватъ голѣмъ моръ между тѣхъ.

„Боя се“, казалъ единъ знаменитъ докторъ, специалистъ по ушни болести, „че много съмъ побъркалъ на работата си, като съмъ давалъ слѣдующий съветъ на много отъ при-

ителитѣ си: При първитѣ симптоми на ушнѣ болѣе, нека болниятъ да легне на леглото си на здравото си ухо. Стѣгнѣте дебелъ пешкиръ и го завиеете около вратѣтъ, тогавъ съ лѣжачка напълнѣте болното ухо съ топла вода. Слѣдвайте това прѣзъ 15 или 20 минути; водата ще напълни ухото и ще прѣлѣе по пешкиря. Послѣ обърнете главата на болния, нека истече водата, и затулѣте ухото съ топла глицерина и памукъ. Това може да се прави всеки часъ догдѣто прѣмине болката. То е сиолучливъ цѣръ, и е пѣцѣрилъ много случаи отъ остро възпаление. Водата трѣбва да бѣде колкото е възможно топла, но не много горѣща“.

Гледание на Коня. Дрѣжъ кошума си мекѣ и чистѣ, а най-вече онази частъ която опира на вратѣтъ, защото ако потѣтъ му се позволи да изсѣхне ще причини притаци (распаление) и ще произведе рана по вратѣтъ.

Кошумитъ, особено яката да не бѣде нито съвсѣмъ малка нито по голѣма щото да се движи. Първото ще го задушаватъ и заморяватъ, второто ще го охлузватъ.

Никога не позволявай на конѣтъ си да стоятъ врѣхъ горѣщъ торъ, защото по този начинъ, ще имъ отмѣкнатъ копитата, и ще имъ се докара болестъ на краката; нито оставай старата постелка да стои при яселата, защото газѣтъ отъ нея ще омѣрси храната му, и распали гърлото му, както и очитѣ му.

Недрѣжъ сѣното и сламата подъ яхѣритъ защото газоветѣ отъ торѣтъ и дѣховетѣ на животнитѣ ги направятъ нездрави.

Добро обхождане извѣршава повече отъ колкото свирѣостъ. Никога не употребявай свирѣни думи, или да риташъ коня си; помни че той е разумно животно, и заслужава твоета добра обноска.

Помни че кония се правятъ опорити съ злоупотреба. Безчеловѣчна обноска, а не работата убива коня. Повече коние охромяватъ отъ лоше подковаване, отъ колкото кое да е друго нѣщо. Още несмислено употребение на бичѣтъ може да услѣпи коня. Конѣтъ или кое да е друго животно никога не трѣба да се удря по главата.

ДОМАКИНСТВО

Загатки за Домакинки.

Лишей и дърги пятна по лицето се изчистват като омием лицето си всяка вечеръ съ слѣдующийтъ съставъ: 10 грамма стипса и 10 грамма лемоновъ сокъ въ 200 грамма розова вода.

Сурово яйце глътнато начаса ще завлѣче кокалъ отъ риба който другояче не ще може лесно да се извади отъ гърлото.

Горъщо мляко е най-доброто ястие за човекъ слабъ отъ гладъ, или дълго постенне. То подкрѣпява човека поскоро отъ колкото кое да е друго нѣщо, и въ сжщото време спомага му за да се поправи.

Най-добриятъ цементъ за лепение стъкло на металъ е чиста стипца стопена въ една лъжица държана надъ въглища. Газъ неможе да прѣмине прѣзъ таквъ цементъ. Той е добръ за лепение на много нѣща.

Помни да не споменешъ на гоститъ за мобилитъ си въ кѣщи, защото тѣ сж дошли да видятъ вази, а не що има въ кѣщата ви.

Парченца комфортъ попрѣскани въ долапъ гдѣто мишки посѣщаватъ, ще спрѣ посѣщението имъ.

За подновяването на одраскани мобили, растопи воскъ въ терпентинъ и направи го гъстъ като маджунъ: мажи мобилитъ съ вълненъ парцалъ, тогава трий ги бърже съ парче суха влаanela. Подобрънието ще е чудно.

Помни че нѣма нѣщо по-досадително за гоститъ ви, отъ обходата ви че тѣ ви се досадили съ присѣтствието си.

Общоприетото мнѣние че плодътъ е главната причина за диярии, особно между дѣцата, безосновно. Освѣнъ ако плодътъ е зеленъ, изгнилъ, или яденъ безъ време, то е най-здравото ястие за здравето човеческо. Единъ Английскій докторъ е доказалъ съ опити че влажниятъ въздухъ лѣтно време когато е пѣ-

ленъ съ частици отъ изгнили вещества и бактерии, причинява вътрѣшнитъ болѣсти.

Пихтия отъ Праскви: — Чукиятъ една трета отъ костилкитъ на прасковетъ (които ще се употрѣбаватъ) и турнете ги въ единъ ссждъ съ прасковетъ които трѣбва да бждѣтъ обвлени и нарѣзани. Турте ги да се топятъ въ единъ ссждъ съ врѣла вода, като ги разбърквате отъ време на време, додѣто прасковетъ се смажѣтъ. Прѣцѣдѣте ги, и на всеки 600 грамма прасковъ сокъ исцѣдѣте и сокътъ отъ единъ лимонъ. Измърѣте ги пакъ добръ, и за всеки 570 грамма прасковъ сокъ отдѣлѣте по 250 грамма захаръ. Възварѣте захарѣта и ъж излѣйте на сокътъ, слѣдъ като е врѣлъ двадесетъ минути. Турте го пакъ на огъня да възври, и тогазъ го снемѣте.

Печани дюли. Обелѣте и нарѣжѣте на четвъртинки; извадѣте сѣмената и стоплѣте ги въ бистра вода до като може да ги промушне сламка; турте въ ссждъ за печение съ половинъ чаша захаръ за всеки осемъ дюли; излѣйте врѣхъ тѣхъ водата въ която се врѣли покрийте ги добръ и ги турте въ покрита куна да стоятъ топли; излѣйте сирѣта въ тиганя и го възварѣте двадесетъ минути; излѣйте на дюлитъ, и ги оставѣте на страна покрити. Да се яджѣтъ, когато истинатъ.

Християнскій Свѣтъ,

Иллюстровано Мѣсечно Религиозно Списание.

ГОДИШНА ЦѢНА: 3 ЛЕВА.

Всички порѣчки да се пращатъ до Г. Спасъ Димитровъ, Методистката Книжарница, Руссе.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

ИЗДАВА МЕТОДИСТКАТА ЕПИСКОПАЛНА МИССИЯ, РУССЕ.

Отговорникъ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.

Руссе, скоро-печатница на СТ. НВ. РОГЛЕВЪ.